

uitgesproken mening over docenten, die werd gevoed door de verhalen van zijn kinderen. Zijn oudste zoon Bas had tijdens een eindexamenfuij een docent betrappt met een leerlinge en hij wist zeker dat de docent haar beha had losgemaakt. Zijn jongste zoon Tom had tijdens een gala-feest een docente betrappt in de garderobe, toen ze met een leerlinge aan het zoenen was. En Mariska was met een “soortgelijk” verhaal thuisgekomen, omdat een vriendin tijdens een driedaagse excursie erg close was geweest met een docent. Dat haar vriendin zwaar aangeschoten was en dat zij al vanaf de brugklas een oogje op deze docent had gehad, had ze er niet bij verteld. Karel vond dat je als docent wel gek moest zijn om in het onderwijs te gaan werken voor dat salaris. Daarom was er volgens hem slechts één motief om voor het onderwijs te kiezen: de school was een grote visvijver waar de docent altijd een visje aan de haak kon slaan.

Twan belde Daphne handsfree vanuit de auto en ze nam direct de telefoon op met ‘Lieverd, wat een verrassing dat je me nu belt.’ Het was te lang stil, want Twan reageerde altijd direct op haar “lokroep”. Het interne alarm ging bij haar af en zorgde voor een krampachtig onderbuikgevoel.

‘Ik moet me om negen uur melden op het stafbureau bij de voorzitter, de heer Bergsma. Kikki van Dam kwam met een uitdraai van een mail mijn lokaal binnenstappen. Ik had net de varkensharten uit de koeling gehaald, omdat ik het eerste uur een practicum over het hart had gepland.’

‘Waarom moet je je melden bij de heer Bergsma?’

‘Dat stond niet in de mail en Kikki wist van niets.’

‘Jouw directie spreekt nooit de waarheid, dat weet je.’

‘Jaahhh ... dat weet ik.’

‘Vanaf dag één dat ze directielid zijn, wordt waarheid spreken doorgestreept in hun woordenboek. Denk je dat het iets te maken heeft met de laatste brief van Mario die we hebben gelezen?’

‘Dat weet ik niet.’

‘Was het niet die bewuste zevende brief?’

‘Kan.’

‘In deze brief zou je Merel hebben misbruikt, wat zes psychologen onafhankelijk van elkaar hadden verklaard. Alsof de verklaring van één psycholoog niet voldoende was.’

‘Ja.’

‘Je weet dat ik je geloof, dat je niets met Merel hebt “gedaan”. Ik heb met eigen ogen gezien hoe Merel je zondagmiddag bijna doodknuffelde.’

‘Ja.’

‘Als ik door mijn vader misbruikt was, zou ik hem nooit meer opzoeken.’

‘Ja.’

‘Ze heeft zelfs heel trots verteld dat ze nu wel haar rijbewijs wilde halen, want ze wil later ook op de dierenambulance gaan rijden.’

‘Ja.’

Daphne wist dat Twan door al zijn doolhoven in zijn hoofd aan het rennen was om ergens de uitgang te vinden die paste bij het feit dat hij zich moest melden bij de heer Bergsma. Hij klonk steeds gestrester en ze kon hem op dit moment niet helpen. Met haar allerliefste stemmetje zei ze: ‘Schatje, ik hou heel veel van je en ik sta vierkant achter je.’

Ze gaf hem drie dikke kussen en wenste hem veel succes.

Nog vier kilometer en dan zou Twan aankomen op de plaats van bestemming. Deze weg was versierd met de nodige bomen die een BMI van minimaal zestig hadden. Zij konden zijn auto makkelijk tot stilstand brengen, wat in het verleden al herhaaldelijk bij andere auto's was gebeurd. Op dit stuk weg stonden de nodige kruisjes, kaarsen en kunstbloemen, als blijvende herinnering aan de “dadens” van deze bomen. Nee, daar zou hij nooit aan toegeven, dat had hij zich ooit voorgenomen.

Twan werd op het stafbureau ontvangen door een secretaresse, die wist dat hij eraan zou komen. Ze stond al bij de ingang op hem te wachten en wilde hem direct naar de kamer van de heer Bergsma brengen.

‘Kan ik nog even naar het toilet?’

‘Dat kan.’ klonk het erg zakelijk.

Nadat Twan het toilet had bezocht, werd hij naar de kamer van de voorzitter gebracht. Mevrouw Van Dam zat rechts van de heer Bergsma en links zat de heer Feeringa, de advocaat van de onderwijsstichting. Nadat de heer Bergsma voor iedereen een kopje koffie had ingeschonken, opende hij het gesprek: 'Twan, heb je enig idee waarom we je hebben uitgenodigd voor een gesprek?'

'Nee.'

'Ik heb van diverse mensen gehoord dat jij je schuldig hebt gemaakt aan grensoverschrijdend gedrag?'

'Hoe bedoelt u?'

'Dat heb ik gehoord, Twan. Kunnen deze signalen kloppen?'

'Meneer Bergsma, ik heb geen enkel idee waar u het over heeft.'

De heer Bergsma keek Twan fronsend aan en vervolgde zijn verhaal.

'Ik heb op basis van de signalen die ik heb ontvangen al contact gehad met de vertrouwensinspectie. Op basis van mijn verhaal heeft de vertrouwensinspectie mij geadviseerd om direct contact op te nemen met de politie. Ik ben binnen de onderwijsstichting namelijk de eindverantwoordelijke die de belangen van leerlingen, ouders en collega's moet bewaken. De politie heeft aangegeven dat, op basis van de door mij verstrekte informatie, er een voorbereidend onderzoek naar jou wordt opgestart. Wat is je reactie hierop?'

'Meneer Bergsma, ik ga ervan uit dat u deze signalen zorgvuldig heeft gecontroleerd om tot deze beslissing te komen. Maar u mag van mij aannemen dat ik geen enkel idee heb waar u het nu over heeft.'

Opnieuw werd Twan met argusogen bekeken en Bergsma zei: 'Twan, mocht later blijken dat je nu niet de waarheid spreekt, dan zullen er andere maatregelen voor jou gaan gelden.'

Mevrouw Van Dam reageerde alsof het afgesproken werk was. 'Twan, als er iets speelt uit het verleden, deel het dan nu met ons; je kunt ons vertrouwen. Ga dit niet op de lange termijn doen, want dan snijdt je jezelf in de vingers. We hebben het allerbeste met je voor.'

'Dat geloof ik sowieso niet. Voor mij voelt het, dat ik op dit moment een gigantische informatieachterstand heb.'